

[Johs. Christiansen.]

blive en dagligdags Begivenhed. Jeg vil gerne sige, at saadanne Tilstande kan ikke i Længden tolereres i et Retssamfund. Man kan svare: Ja, men hvordan skal man da holde Styr paa alle disse Vaaben? Nej, det kan naturligvis være vanskeligt nok. Med den mere end lette Adgang, der siden 5. Maj i Fjor har været til at komme i Besiddelse af Vaaben dels ved at melde sig ind i en Hjemmeværnsforening, dels ved at gøre sig gode Venner med et af disse Foreningers Medlemmer, er Problemet unægtelig blevet temmelig omfattende. Den Vending i Kriminal- eller Ulykkesreportagerne ses jo nemlig ogsaa hyppigt, at den paagældende Revolvermand havde laant eller faaet Vaabnet hos en Frihedskæmper.

Saa meget mere paakrævet er det ogsaa, at Kontrollen med Vaabenbesiddelsen bliver skærpet. Det bekræfter sig stærkere og stærkere, hvad der flere Gange er fremhævet, bl. a. af mig, at Vaabnene skulde og burde have været afleveret i Fjor samtidig med Modstandsstyrkernes Hjemsendelse. Nu skete dette desværre ikke, men i Dag kan man se Følgerne. Det er paa højeste Tid, at Politiet overalt i Landet optager et energisk Arbejde med at faa inddraget alle ulovlige Vaaben. Jeg vil som sagt gerne høre, om den højtærede Justitsminister ikke er enig med mig i dette.

Inden jeg forlader Hjemmeværnsforeningerne, har jeg endnu et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister.

Det er paa anden Maade forandriget, at Sagen vedrørende de 30 000 Uniformer bliver nærmere undersøgt. Jeg anser dette for absolut paakrævet, dels under Hensyn til den anspændte Valutasituation, dels ganske simpelt, fordi Spørgsmaalet om Arbejdstøj til Haandværkere, Landarbejdere, Byarbejdere med flere i høj Grad trænger sig paa. Jeg kan i denne Forbindelse minde om, at ogsaa „Fængselshjælpen“ — det fremgaar af dens sidste Beretning — i høj Grad mangler Tøj til sine Klienter. Paa Baggrund af alt dette forekommer det mere end urimeligt, at der gives Tilladelse til Indkøb af disse mange Uniformer til Medlemmer af Hjemmeværnsforeninger.

Lad dette være nok ved denne Lejlighed. Hvad jeg her gerne vil have klaret, er det Spørgsmaal, om den højtærede Justitsminister har givet eller agter at give Dispensation fra Uniformslovens Bestemmelser i Forbindelse med Hjemmeværnsforeningernes Uniformskøb, og om hvordan Mi-

nisteren i bekræftende Fald mener at kunne motivere en saadan Dispensation. Saa vidt jeg forstaar Uniformslovens Formaal, forholder det sig saadan, at man i Kraft af Lovens Bestemmelser har villet hindre, at private Foreninger, Korps o. lign. skal være berettiget til at optræde offentligt i Uniform. Vi erindrer alle Baggrunden for Lovens Vedtagelse, og jeg tror, at alle forstandige Mennesker i Dag er enige om, at som Udviklingen har formet sig her i Landet i Tiaaret efter Uniformsforbudets Vedtagelse, er man veltilfreds med, at Loven dengang blev gennemført.

Der er imidlertid for mig ingen Tvivl om, at dispensereres der nu fra Uniformsforbudet til Gunst for Hjemmeværnsforeningerne, er man faktisk i Skred bort fra Lovens Bestemmelser og Formaal. Et saadant Skred vilde jeg være overordentlig betænkelig ved, da det vil kunne medføre Konsekvenser, som det ikke er tilraadeligt at give fri Bane, og jeg vil som sagt derfor gerne høre, hvordan den højtærede Justitsministers Indstilling er over for Muligheden af en eventuel Dispensation fra Uniformslovens Bestemmelser.

Et godt gammelt Ministerord siger, at Lov er Lov og Loven skal holdes. Desværre synes dette Ord ikke altid at blive overholdt, heller ikke altid til Punkt og Prikke af de Myndigheder, der er sat til at overvaage Lovene. Her tænker jeg imidlertid specielt paa Loven af 1925 om Landbrugsjendomme, hvis Bestemmelser i og for sig skulde synes klare nok, men som ikke desto mindre alt for ofte enten er blevet omgaaet eller ligefrem overtraadt, uden at de kontrollerende Myndigheders Indskriden derimod kan siges at have været særlig nidkær.

Det er ikke min Agt her at dråge en Række forskellige Sager frem. Naar jeg rejser Spørgsmaalet ved denne Lejlighed, staar det i Forbindelse med et enkelt Tilfælde. Det drejer sig om en Sag fra Nørre Lyndelse, hvor Godsejer Langkilde, Bramstrup, i Februar 1944 købte en Ejendom, Kesselstedet kaldet. Den var paa 17 Tdr. Land, godt halvanden Td. Hartkorn, altsaa en Ejendomsstørrelse, der efter Lovbekendtgørelse af 12. April 1935 ikke kan drives sammen med anden Ejendom, heller ikke ved Bestyrer.

Nogen Tid efter Købet modtog Nørre Lyndelse Sogneraad gennem en odenseansk Landinspektør et Andragende om Udstyking af ca. 6 Tdr. Land fra Bramstrup Jorder, som Godsejer Langkilde vilde lægge sammen med Kesselstedets. Da Sammen-